

Ud fra de her betragtninger vil jeg sige, at der er en række ting, som vi har sympati for, ting, vi klart er enige i. Vi vil gerne finde bedre modeller end dem, vi kender i dag. Omvendt er det jo sådan, at vi altså var med til at lave den ordning, som blev lavet på det tidspunkt. Ikke fordi vi syntes, det hele var rigtigt, men fordi det var det, der kunne være et flertal for.

Derfor synes jeg, at der stadig væk er grundlag for, at Folketinget overvejer, hvordan man kan finde nogle ordninger, som er bedst i samklang med det, som er forståelsen hos befolkningen, for ellers nytter det jo ikke noget, at vi har et system herinde, som på den ene side, kan man sige, er enkelt for nogle, men i hvert fald ikke forekommer retfærdigt, og måske heller ikke er det, og så på den anden side, at resten af samfundet har nogle regler, som er anderledes, hvor man strammer.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstod hr. Aage Frandsen på den måde, at SF som præsidieparti og som medforslagsstiller og støtte til det, der blev vedtaget i sidste instans, sådan føler sig bundet af den aftale.

Derfor er mit helt enkle spørgsmål: Hvornår føler SF, at man ikke længere er bundet af den? Altså hvornår føler SF, at man kan tage det her op uden at føle sig bundet af den rolle, man spillede, da det blev vedtaget? Er det f.eks. efter det næstkommende valg?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Ja, men jeg understregede, at der var ting i det, som vi er klart imod, og vi sagde dengang, at uanset at vi var klart imod, så valgte vi alligevel at stemme for det. Så er der andre dele i det, hvorom vi siger: Jamen der er noget her, vi synes man burde have fundet en bedre løsning på, men vi har sådan set heller ikke selv fundet en bedre løsning. Derfor er der forskellige elementer i det her.

Det dér med, hvor længe man er bundet af det her, er ikke noget, jeg har overvejet. Det er jo heller ikke særlig interessant, for det er vel ikke noget med, at der pludselig opstår et flertal, som kunne få det, som blev lavet på det tidspunkt, ændret.

Men det er jo ikke noget med, at det her er en aftale, der gælder til evig tid. Vi har været med til at strikke noget sammen. Vi fik noget igenem, som vi syntes var lidt bedre end det, der el-

lers lå, og på nogle punkter fik vi det ikke igenem. Så det er ikke noget med, at vi siger, at det, der blev lavet dengang, står vi last og brast om; for det gør vi jo ikke.

Men så er der nogle elementer i det, hvor jeg egentlig også synes, at det nok tager sin tid både for hr. Søndergaard og mig at finde ud af, hvordan vi kan gøre det mere retfærdigt i forhold til befolkningens opfattelse af de her ting og også i forhold til, hvad jeg vil kalde den objektive sandhed om, hvordan det bør være for folketingsmedlemmer og for andre.

Så det kan vi jo godt tage os god tid til at finde ud af. Jeg tror ikke, det kommer i konflikt med, hvornår man kan få det vedtaget herinde i Folketinget, og hvad der tidligere er besluttet, men at vi netop kan opnå at blive enige om en model, der er bedre end den, vi har i øjeblikket.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Forslaget her giver jo først og fremmest anledning til at tage en principiel stillingtagen til det helt afgørende spørgsmål: Ønsker vi i Folketinget at have regler, der gælder for os selv, der er så tæt som overhovedet muligt på de regler, vi beder befolkningen i øvrigt om, at arbejde efter? Ja eller nej?

Svaret fra Dansk Folkeparti er meget enkelt, at selvfølgelig ønsker vi vilkår, der er så tæt op ad de vilkår, vi kræver af befolkningen i øvrigt. Så svaret dér er et klart ja. Det betyder også, at skattefrie omkostningstillæg er forkerte at have for folketingsmedlemmer. De bør fjernes og erstattes af regler om dækning efter bilag.

Så kan man opremse en række ting, som Folketinget som institution kan give refusion for. Ønsker man som parti at gå ud over det og give refusion for andre ting, står det jo partiet frit for, ligesom det står en erhvervsvirksomhed i Danmark frit for at give omkostningsdækning af bestemte ydelser til en borger.

Men det er som udgangspunkt klart, at det er efter regning og intet andet. Det er efter regning, man får det. Er det ikke efter regning, så er udgangspunktet, at beløbet bliver beskattet, og det er de regler, som også bør gælde for folketingsmedlemmer. Så simpelt er det egentlig.

Når vi heroppe fra talerstolen har hørt flere ordførere komme med alenlange forklaringer på, hvor håbløst lige præcis det her beslutningsforslag er, fordi det ikke lige er formuleret på en